

25 Οκτωβρίου 2019

Επίσκοπος Αμαθούντος Νικόλαος: Ο Άγιος Δημήτριος και οι νέοι· προβλήματα και προοπτική

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Δημήτριος Μυροβλήτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

«Τα παιδιά μας στον 21ον αιώνα, γενικά προβλήματα»

Όταν προβάλλουμε με τον σωστό τρόπο τούς Αγίους μας στους ανθρώπους και κυρίως στους νέους πού ψάχνουν για πρότυπα στη ζωή τους, τούς δίνουμε τη μεγαλύτερη ωφέλεια και την πιο αποτελεσματική διδασκαλία, όπου πειστικά και αβίαστα φαίνεται και αποδεικνύεται η αλήθεια τού Ευαγγελίου, ότι ο “Ιησούς Χριστός χθες και σήμερα ο Αυτός και εις τούς αιώνας”.

Ο Αγ. Δημητριος, κατά τον Συναξαριστή, από μικρή ηλικία είχε πολλή ευγένεια

στην ψυχή του, γλυκός στον λόγο και τον χαρακτήρα, με πολύ ζήλο για παιδεία και την κατά Θεόν γνώση. Ζούσε με ψυχική και σωματική παρθενία, εγκράτεια και σωφροσύνη, ώστε, σύμφωνα και με τον Αγ. Γρηγόριο τον Παλαμά, ποτέ δεν επέτρεπε να περάσει από τον νου του ό,τιδήποτε πού να μην ήταν θεάρεστο.

Με τη σοφία, τη σύνεση και την ανδρεία του γίνεται γνωστός και περιβόητος και η παρουσία του εντυπωσιάζει ακόμη και τον βασιλιά, ώστε, παρά το νεαρό της ηλικίας του, τον καθιστά αρχικά Συγκλητικό και αργότερα Ανθύπατο της Ελλάδος. Στην ηλικία των μόλις 25 ετών αναδεικνύεται δίκαιος διοικητής. Διοικούσε με δικαιοσύνη και ακρίβεια, πάντοτε όμως με αγάπη, ταπείνωση και ευσέβεια. Παρά την κοσμική εξουσία, διατηρεί με ταπείνωση τον ένθεο ζήλο της πίστης, αλλά και όλες τις αρετές του. Μάλιστα κάποια παράδοση λέει ότι είχε ορίσει κάποιον έμπιστό του άνθρωπο να τον ξυπνά συχνά τις νυχτερινές ώρες για να προσεύχεται.

Με τη σύνεση και τη σοφία πού τον διέκρινε, ο Αγ. Δημητριος αναδείχθηκε παιδαριολόγος, δηλ νέος μεν ως προς την ηλικία, αλλά γέροντας ως προς τη σοφία. Στον καθένα πρόσφερε ό,τι χρειαζόταν πατέρας ορφανών, προστάτης χηρών και δίδασκε σ' όλους τον λόγο τού Θεού με παρρησία και θείο ζήλο

Όταν φυλακίστηκε και όταν υπέμεινε όλα τα βασανιστήρια, τις απειλές και τούς εξευτελισμούς, διατηρούσε τον ίδιο ζήλο και την ευσέβεια, η οποία πήγαζε από την πολλή του αγάπη προς τον Σωτήρα Χριστό και έτυχε ως γνωστό και τού λογισμού της πλευράς, όπως και ο ηγαπημένος του Κύριος.

Αναφερθήκαμε έτσι σύντομα σε κάποιες από τις πτυχές της ζωής τού Αγίου Δημητρίου, για να δείξουμε – κατά δύναμιν – το ακέραιο τού χαρακτήρα του και την ψυχοσωματική ολοκλήρωση του με τις μεγάλες σωματικές, κυρίως όμως τις ψυχικές αρετές και τα χαρίσματα πού διέθετε. Όλες αυτές οι αρετές βέβαια και ο πλούσιος ψυχικός του κόσμος, πήγαζαν από την ζωντανή σχέση του με τον Θεό και την αγάπη και πίστη του προς Αυτόν αλλά και την προθυμία για αγώνα και άσκηση. Αυτή η αναφορά στο πρόσωπο και τις αρετές του Αγίου μας, θα μας βοηθήσει στη συνέχεια να κατανοήσουμε πόσο καταξιώνεται ο άνθρωπος κοντά στον Θεό από την νεανική ηλικία και παίρνει νόημα και ουσία η ζωή και η ύπαρξη του, αντιμετωπίζοντας τις δυσκολίες και τούς πειρασμούς με εμπιστοσύνη στον Θεό, σύνεση και σοφία.

Στην περίπτωση μας, όλοι μιλούμε για τα μεγάλα προβλήματα πού μαστίζουν τούς νέους – ναρκωτικά άλλου είδους εξαρτήσεις, σατανισμός, μαγεία – αλλά και τις διάφορες προκλήσεις πού έχουν να αντιμετωπίσουν μέσα στο σύγχρονο αναπτυγμένο κόσμο της Παγκοσμιοποίησης και τού καταναλωτισμού, τις εμπορικοποίησης των πάντων – ακόμη και αυτού τού ιδίου του ανθρώπου και της

αξιοπρέπειάς του – τού κατ εικόνα Θεού δημιουργηθέντος ανθρώπου· της έλλειψης αξιών, ηθών και ιδανικών και τελικά της έλλειψης αγάπης προς την ίδια τη ζωή, το Θεό και τον άνθρωπο.

Ο νέος άνθρωπος, όπως είναι γνωστό, μόλις αρχίσει νά αντιλαμβάνεται τον εαυτό του και τον κόσμο, αρχίζει να ψάχνεται, αρχίζει νά αναρωτιέται πρώτα για τα διάφορα φαινόμενα και γεγονότα της ζωής και αργότερα ψάχνει νά βρει εκείνο η εκείνα τα πράγματα, είτε υλικά είτε πνευματικά, που να γεμίζουν το είναι του και να δίνουν νόημα, σκοπό και ομορφιά στη ζωή του. Μπροστά σ' αυτή την σύγχυση τού πανδαιμονισμού (με όλη τη σημασία της λέξης) πού έχει νά αντιμετωπίσει η ευαίσθητη, άκακη αλλά και άπειρη ψυχή τού νέου ανθρώπου – όπου γίνεται ένας αγώνας δρόμου θα μπορούσαμε νά πούμε για το ποίος θα προλάβει νά τον κερδίσει και νά τον οδηγήσει εκεί πού θέλει και νά τον εκμεταλλευτεί – ο νέος βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση, κρίσιμα σταυροδρόμια, επικίνδυνα και τεχνητά διλήμματα και επιλογές. οι διάφοροι επιτήδειοι με κούφια και ψεύτικα υποσχέσεις, υπόσχονται επίγειους παραδείσους χωρίς προβλήματα και δυσκολίες, αλλά μόνο χαρές, ηδονές και απολαύσεις πού τελικά, ίσως όμως αργά, αποδεικνύονται δολώματα πού τον πιάνουν όπως το ψάρι στο αγκίστρι, αφαιρώντάς του τη βούληση και τη νόηση, την κρίση και την αξιοπρέπεια και όχι λίγες φορές αυτή ακόμη την ίδια του τη ζωή.

αυτοί οι έμποροι των εθνών, όπως θα τους χαρακτήριζε κανείς, διαβασμένοι πολύ σε νεανική ψυχολογία και συμπεριφορά, εκμεταλλεύονται την άγνοια και τη ευαισθησία των νέων και άλλοτε με το πρόσχημα της πρότασης για πνευματική χαλάρωση και ξεκούραση, άλλοτε τη μόδα και την πρόοδο, αλλά και την ευκαιρία για γνώση και τέλος την ανάγκη για εκπλήρωση αυτού πού ζητά σάρκα και ύλη, ώστε νά βρίσκεται ο νέος σε ψυχοσωματική ισορροπία και ηρεμία σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, παραπλανούν τούς νέους και τούς οδηγούν σε περιπέτειες, αγώνες και αγωνίες και για τούς ιδίους, αλλά και για την οικογένειά τους με αποτέλεσμα τον ψυχικό, ακόμη και τον σωματικό τους θάνατο.

Τα μεγαλύτερα προβλήματα των νέων σήμερα είναι ψυχικά και πνευματικά, τα οποία βρίσκουν συνεργό την κοινωνία μας· την κοινωνία τού καταναλωτισμού και τού ευδαιμονισμού, την όποια δημιουργήσαμε εκούσια η ακούσια οι μεγαλύτεροι και τούς την προσφέρουμε με την εντύπωση ότι τούς παραχωρούμε την είσοδο σε μία παραδεισένια ζωή για να ζήσουν καλύτερα με λιγότερα βάσανα και δυσκολίες από ,ότι ζήσαμε οι παλαιότεροι, όπως συνηθίζουμε νά λέμε.

Δυστυχώς σήμερα αρκετοί νέοι μας χαρακτηρίζονται από έλλειψη ολοκληρωμένης προσωπικότητας, σκοπού και προγράμματος στη ζωή τους, σωστής αγάπης για τη ζωή, τον άνθρωπο και την κτίση ολόκληρη, δεν ξέρουν τι θέλουν με άπλά λόγια· μαστίζονται από μία αδιαφορία, η οποία εκφράζει το ψυχικό τους κενό, την

εσωτερική τους ακαταστασία.

Η αδιαφορία για τον Θεό, κατά τον μακαριστό Γέροντα Παΐσιο, φέρνει και την αδιαφορία για όλα τα άλλα, φέρνει τι αποσύνθεση. Λατρεύει ο άνθρωπος το Θεό και ύστερα αγαπά και τούς γονείς του, το σπίτι, τούς συγγενείς του, τη δουλειά του, το χωριό του, το κράτος του, την πατρίδα του.

Αυτή η ψυχική κατάσταση, η αδυναμία και το απύθμενο κενό πού βιώνει ο μακράν τού Θεού άνθρωπος – και συγκεκριμένα ο νέος – είναι η βασικότερη αιτία πού τον οδηγεί σε άλλου είδους διεξόδους και λύσεις, πού τελικά αποδεικνύονται πλοκάμια περίπλοκα. Μπορεί βέβαια νά υπάρχουν εξωτερικές αφορμές, αλλά τα αίτια είναι βαθύτερα – όπως είπαμε – όπου γεννιούνται ίσως, σίγουρα όμως καλλιεργούνται και επιδεινώνονται στην οικογένεια και στην κοινωνία γενικότερα.

Τα ναρκωτικά, η μάστιγα αυτής της εποχής μας όπως χαρακτηρίζεται, είναι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα σ' ολόκληρο τον κόσμο, δυστυχώς τα τελευταία χρόνια και στο ίδιο το νησί μας. Ο αργός αυτός θάνατος δεν απειλεί απλώς το νησί μας, τα σπίτια μας, τα παιδιά μας, αλλά βρίσκεται ήδη στα σπίτια μας και αρκετά παιδιά μας ταλαιπωρούνται και απειλούνται ακόμη και με φυσικό θάνατο. Η κοινωνία πέραν των τυπικών και πρακτικών προλήψεων και της χωρίς αποτέλεσμα αντιμετώπισης της κατάστασης, όχι μόνο ψιλώνει τα χέρια, αλλά και με τη στάση και τον τρόπο πού λειτουργεί, δυστυχώς την επιδεινώνει.

Η μαγεία και ο σατανισμός είναι μιά άλλη πρόκληση, αλλά και πρόβλημα για τον νέο άνθρωπο, ο οποίος μέσα στις πνευματικές αναζητήσεις και απορίες πού έχει για φυσικά και μεταφυσικά πράγματα και γεγονότα, αλλά και την επιθυμία για την απόκτηση υπερφυσικών δυνάμεων και γνώση τού υπερφυσικού και αγνώστου, βρίσκει μπροστά του την εύκολη και προβατόσχημη λύση, πρόκληση και πρόσκληση πού τού προτείνει ο ίδιος ο διάβολος μέσα από πρόσωπα και καταστάσεις. με διάφορους τρόπους ο διάβολος καταφέρνει να κερδίσει την εμπιστοσύνη τού άπειρου και ενίοτε αφελούς νέου και μετά από το δόλωμα και το παραπλανητικό προσωπείο τού αποκαλύπτει τόν πραγματικό του εαυτό. Συμβαίνει όμως πολλές φορές το τραγικό, ο άνθρωπος νά έχει αντιληφθεί την παγίδα στην οποία έχει πέσει, νά μην μπορεί όμως με τις φτωχές του δυνάμεις νά απεγκλωβιστεί, ιδίως αν έχει κάνει και συμβόλαιο με τόν ίδιο τόν διάβολο, υπογράφοντάς το, ναι! ακόμη και με αυτό το ίδιο του το αίμα. Αυτή συμφωνία σημαίνει πλήρη – τυφλή όπως λέμε – υπακοή στον διάβολο και τις εντολές του, πού Θεός φυλάξει, πολλές φορές σημαίνει και τη διάπραξη εγκλημάτων, ακόμη και τόν τερματισμό της ίδιας του της ζωής. Σε τέτοιες περιπτώσεις ο νέος έκτός από ψυχική στήριξη και προσευχή εκ μέρους τού περιβάλλοντός του, χρειάζεται και πολλή θέληση εκ μέρους του, περισσότερο όμως μετάνοια και προσκόλληση στην

Εκκλησία και τη θεραπευτική αγωγή της, ώστε νά καταφέρει νά απελευθερωθεί.

Ένα από τα δολώματα και τα προσωπεία, πίσω από οποία κρύβεται ο διάβολος και παραπλανεί τούς νέους, είναι η ίδια η μουσική η κατά τα άλλα θεμιτή και ευγενική έκφραση και δραστηριότητα τού ανθρώπου. Εκμεταλλεύεται ο διάβολος την ευαισθησία και επιθυμία αύτη τού νέου ανθρώπου για ψυχαγωγία και ξεκούραση, ώστε νά χύσει το δηλητήριο του.

Αυτά είναι μερικά από τα προβλήματα πού αντιμετωπίζουν τα παιδιά μας, οι νέοι μας, στον αιώνα πού ζούμε. Δε μπορούμε δυστυχώς λόγω τού περιορισμού τού χρόνου νά αναφερθούμε εκτενέστερα και σε περισσότερα προβλήματα.

Σ' αυτά όλα έρχονται νά συμπληρώσουν και να χειροτερέψουν την κατάσταση η ξενομανία και ο δυτικός τρόπος ζωής, η κακή χρήση της τεχνολογίας με την κατάχρηση των κινητών τηλεφώνων και του διαδικτύου και όλων των "ευκολιών" πού προσφέρουν και βεβαίως μαζί με αυτά η τηλεόραση με τις απροκάλυπτες πλέον και χωρίς όρια και περιορισμούς προκλήσεις και διαφημίσεις της ανηθικότητας και τού εξευτελισμού τού ανθρώπινου προσώπου.

Βασική και πρώτιστη ευθύνη βέβαια έχει η οικογένεια με τη σωστή ανατροφή διαπαιδαγώγηση και διαφώτιση των παιδιών. Υποστηρίζουν σύγχρονοι Γέροντες και το επιβεβαιώνουν και οι επιστήμονες ότι η διάπλαση τού χαρακτήρα και τού ψυχικού κόσμου ενός ανθρώπου αρχίζει από τη στιγμή της σύλληψης του, πέραν βέβαια της κληρονομικότητας πού φέρνει από τούς γονείς του. Η συμπεριφορά των γονιών μεταξύ τους σ' όλα τα στάδια της ανάπτυξης τού παιδιού, αλλά και η σχέση του μ' αυτούς, επηρεάζουν τη μετέπειτα πορεία του και μπορούν να αποβούν σωτήριες η καταστροφικές για την υπόλοιπη ζωή και τον χαρακτήρα τού παιδιού.

Η υπερπροστατευτικότητα από τη μιά, αλλά και η έλλειψη σωστής και υγιούς αγάπης από τούς γονείς από την άλλη, καθώς και η αδιαφορία για τα ερωτήματα και τις ανησυχίες τού νέου ανθρώπου, αποτελούν παράθυρα για "πνευματικά κρυολογήματα", όπως θα έλεγε ο μακαριστός Γέροντας Παΐσιος. Αποτελούν αφορμές για μη σωστή ανάπτυξη και ωρίμανση τού παιδιού και σπρωξίματα για αναζητήσεις έξω από την οικογένεια. Πρέπει νά μάθουμε επιτέλους νά επικοινωνούμε σωστά με τα παιδιά μας και όχι να εφησυχάζουμε όταν τούς προσφέρουμε τα υλικά πράγματα, αδιαφορώντας όμως τελείως για τις πνευματικές τους ανησυχίες και προβληματισμούς, περιοριζόμενοι απλώς σε τυπικές συνομιλίες μαζί τους.

Το σωστό παράδειγμα έξάλλου των γονιών και η πολλή προσευχή γι' αυτά, φέρνουν

καλύτερα αποτελέσματα από ασταμάτητες συμβουλές, πολλά λόγια και αστυνομικές παρακολουθήσεις. συμβουλεύει ο μακαριστός Γέροντας Πορφύριος τους σύγχρονους γονείς:” Πιο πολύ να κάνεις προσευχή και λίγα λόγια νά τούς λέεις. Νά μη γινόμαστε ενοχλητικοί, αλλά να προσευχόμαστε μυστικά και μετά να μιλάμε να τα λέγεις στον Θεό και ο Θεός θα τα λέει μέσα τους.”

Μεγάλη ευθύνη ασφαλώς φέρει το σχολείο με τη σωστή παιδεία-διαπαιδαγώγηση των νέων μας. Τα αναλυτικά εκπαιδευτικά προγράμματα νά μην αποσκοπούν στην απλή μετάδοση ξερών γνώσεων, αλλά στην ψυχική καλλιέργεια των νέων, διαπλάθοντας πρόσωπα ολοκληρωμένα με αξίες και ιδανικά στη ζωή τους.

Η Εκκλησία επίσης έχει σοβαρότατο λόγο και ευθύνη για την κατάσταση αυτή. Πρέπει να πλησιάσει πιο πολύ τούς νέους και με την αγάπη και την ειλικρίνεια των κληρικών της και όσων ασχολούνται με την ποιμαντική διακονία, νά καταφέρει νά κερδίσει την εμπιστοσύνη των παιδιών μας, ώστε νά μπορέσει νά τούς προσφέρει πειστικά την Αλήθεια, τον ίδιο τον Χριστό μας, γιά νά γεμίσει το είναι τους και να μη ζητούν νά χορτάσουν από τα ξυλοκέρατα μακριά από την πατρική αγκαλιά τού φιλεύσπλαχνου Πατέρα.

Τέλος, όλοι μας, η κοινωνία γενικά, οφείλουμε νά συμβάλουμε στην κατάσταση· νά προφυλάξουμε τα παιδιά μας και νά συμπαρασταθούμε σ’ αυτά ο καθένας μας από τη θέση και τόν τρόπο του, γιατί αυτά είναι η ελπίδα μας, το μέλλον τού τόπου και τού ελληνορθόδοξου μας γένους.

Μπροστά στον κίνδυνο της αφομοίωσης και αλλοτρίωσης μέσα στον χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις γενικότερες απειλές της Παγκοσμιοποίησης, οφείλουμε – όχι εθνικιστικά και φανατικά, αλλά με συναίσθηση ευθύνης μπροστά στην Ιστορία και την παράδοση της Ρωμιοσύνης μας – να πλάσουμε ανθρώπους πραγματικά ελεύθερους με γνώση της ταυτότητάς τους και με αρχοντιά.

Τελειώνοντας, ας ευχηθούμε ο Θεός, με τις πρεσβείες τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τού Μυροβλύτου, νά φωτίσει όλους μας γιά σωστό και εποικοδομητικό προβληματισμό και ας παρακαλέσουμε την Παναγία μας μαζί με τόν Υμνογράφο τού Δοξαστικού τού Εσπερινού της Κοιμήσεως της: “πρέσβευε τώ τόκω σου διηνικώς, περιφρούρησε και σώσαι από πάσης προσβολής εναντίας την νεολαία σου”. Αμήν.

Πηγή:

<http://dosambr.wordpress.com/2010/10/25/%CE%B1%CE%B3%CE%B9%CE%BF%CF%83-%CE%B4%CE%B7%CE%BC%CE%B7%CF%84%CF%81%CE%B9%CE%BF%CF%83-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%BD%CE%B5%CE%BF%CE%B9-%CF%80%CF%81%CE%BF%CE%B2%CE%BB%CE%B7%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B1-%CE%BA/>